

Neobyčajná

V ruke som zvierala jednoduchý kožený náramok. Na lícach som cítila stopy po slzách. Bola som zničená. „Hej, Zarina.“ Zatriasla mnou Ashley. „Už zvonilo, musíme ísť.“ Nepýtala sa, jednoducho mi pomáhala. Keď som si zbalila veci, všimla som si na lavici drobný lístoček. „Je tvoj?“ spýtala som sa kamarátky. „Nie.“ Natiahla som sa za ním. Písmo aj obsah som okamžite spoznala. Bola to Castivalova rýmovačka, jedna z mnohých, ktoré pre mňa napísal. Pod ňou bol naškrabaný odkaz: Sladké, čo povieš? Od prekvapenia som zhíkla. Odkazy písané tým písmom som videla už predtým. Znamenali problémy. Cas mohol byť v nebezpečenstve.

„Ashley, musím odísť.“ „Ale vyučovanie ešte neskončilo.“ „Toto nepočká!“ zakričala som a vybehla z triedy. Popri hlavnej bráne som sa prehnila ako nič. Ako ho nájdem? Čo ak je neskoro? Strach mnou prúdil rýchlejšie ako krv. Prestaň, vynadala som si v duchu. Musíš sa sústrediť. Spomínala som na všetko, čo ma moja babička naučila. No jasné, stopovací prach. Vytiahla som z tašky škatuľku s čarovnými pomôckami a nasypala trochu prachu na Castivalov náramok. Začal žiariť jemným bielym svetlom a vytvoril šípku. Rozbehla som sa za ňou. V hlave sa mi stále premietal večer spred dvoch dní, posledný, keď som ho videla.

Pozeral sa na mňa s výrazom absolútneho prekvapenia. „Cas? Si v poriadku?“ „Čo to bolo?“ čudoval sa môj prekvapený kamarát. „Nič?“ skúsila som. „Nič? Tá vec mala rohy, tesáky a chvost! Nič by ich asi nemalo! Zarina, čo sa práve stalo?“ „Napadol nás Tieň. Ale je to v poriadku, zahnila som ho, už nám...“ „Tieň? Zahnila? Nerozumiem. A čo to svetlo, ktoré vychádzalo z tvojich rúk?“ Zaváhala som. Teraz alebo nikdy. Už som klamala dosť, zaslúži si pravdu. „Som Výnimočná.“ „Áno, to si,“ usmial sa Castival. „Nie, ty to nechápeš. Som čarodejníca. Dokážem neuveriteľné veci. Preto som vedela zahnať ten Tieň.“ „Čo?“ nechápal Cas. „Zaza, poznáme sa predsa od škôlky. Asi by som o takom niečom vedel. Okrem toho, je to absurdné.“ „Castival, je to pravda. Ani ja to neviem dlho. Chceš dôkaz?“ povedala som a zhlboka sa nadýchla. Z rúk spojených do misky mi vyšľahli slabé plamienky. Silneli, až som mala ruky obalené ohňom. „A...ako? Čo? Kto?“ jachtal Cas. Nedokázala som to dlho udržať. Plamene zhasli tak ako sa zjavili a okolo nás sa opäť rozhostila tma. „Stačí si to len predstaviť a ono sa to stane. Nie je to skvelé?“ Nereagoval. Nastalo ticho. „Vravela si, že si sa o tom dozvedela nedávno. Kedy?“ spýtal sa napokon bez emócií v hlase. „Pred pár týždňami, na narodeniny.“ „Zarina, to je viac ako dva mesiace. Prečo si nič nepovedala? Myslel som, že si veríme,“ obviňujúco sa na mňa pozrel a pravou rukou si rozviazal šnúrky na koženom náramku, ktorý som mu dala. Tom, ktorý mal zosobňovať naše priateľstvo. Priateľstvo bez tajomstiev. Ja som mala podobný. „A veril by si mi?“ rozhorčila som sa. „Áno! Pravdaže áno! Pretože to je to, čo robíme. Veríme si. Alebo to už pre teba nič neznamená?“ „Znamená, ale nemohla som. Sľúbila som to.“ „Naozaj? Mne si to tiež sľúbila,“ povedal a strčil mi náramok do dlaní. Neveriacky som naň hľadela. Ešte nikdy som ho nevidela inde ako na jeho ruke.

„Cas..“ oči sa mi zaplnili slzami. „Nechaj ma, prosím. Potrebujem to všetko spracovať,“ otočil sa a odišiel. Len čo jeho tieň zmizol za rohom, rozplakala som sa.

Náramok zastal pred tmavšou slepou uličkou. Priviazala som si ho na ruku vedľa môjho a poobzerala sa po okolí. V tejto časti mesta som ešte nebola. Opatrne som vošla do uličky. Nikde nikto, len na zemi ležalo porozhadzovaných pár kartónových škatúl. Neďaleko nich sa nachádzali ošúchané biele dvere s nápisom ZÁKAZ VSTUPU. Bola som si istá, že ma náramok viedol práve k nim. Skúsila som pomykať kľúčkou. Nič. Zamknuté. Opäť som si v mysli prehrala všetky babičkine lekcie. Odomykacie kúžlo som nepoznala, no niečo mi napadlo. Zatvorila som oči a predstavila si, ako sa dvere otvárajú. Vo svojich predstavách som do kľúčovej dierky vkladala drobný kľúč, ničím sa nelíšiaci od iných. Kľúč presne zapadol, otáčala som ním, začula cvaknutie zámky. V duchu som siahla po kľúčke, stlačila ju nadol a dvere sa otvorili. Roztvorila som oči. Naozaj, dvere boli pootvorené, presne ako v mojich predstavách. Dokázala som to. Ovládla som silu myšlienok. Babička by bola hrdá. Podišla som bližšie. V uličke nebolo dosť svetla aby ožiarilo vnútro miestnosti. Niekde tam musí byť vypínač, pomyslela som si. Načiahla som sa, aby som ho nahmatala. Chcela som vojsť dnu, no prineskoro som si uvedomila, že moja noha nedopadla na pevnú zem. Stratila som rovnováhu, nemala som sa čoho zachytiť. Padala som.

Tma. Ani neviem, ako dlho som padala temnotou. Dosť na to, aby som si uvedomila, aký zlý nápad bol ísť Casa hľadať na vlastnú päsť. Mala som najskôr zavolať babičke, ona by najlepšie vedela, čo robiť. Moje úvahy prerušil náraz na vodnú hladinu. Vykríkla som, ale hneď nato okamžite zavrela ústa. Bolo už neskoro. Chladná tekutina mi stiekla do hrdla, údy obalila zimou. Nevedela som, kde je hore a kde dole. Nevedela som, kadiaľ plávať, aby som sa zachránila. Metala som sebou, snažila sa dostať von. Začala som panikáriť, pľúca ma pálili. Topila som sa!

Myslela som si, že posledné čo uvidím, bude tma. Miesto toho som zaregistrovala slabý lúč svetla. Z posledných síl som začala hýbať končatinami. Pre nedostatok kyslíka sa mi zahmlievalo pred očami, cítila som, že už viac nevládzem. O prsty na ruke sa mi obtrel studený vzduch. Zabrala som ešte raz a voda ma uvoľnila zo svojho ľadového zovretia. Vynorila som sa a vykašľavala von celé jazero. Lapala som po dychu a šliapala vodu. Porozhliadla som sa okolo seba. Spadla som do akejsi okrúhlejšej tmavejšej šachty plnej vody. Hore som nedovidela, po obvode stien nebol ani jeden výbežok, na ktorý by som dočiahla. Šachtu obrastali zelené, fosforeskujúce riasy. To bolo to svetlo! Potrebovala som zistiť, aké je to hlboké. S hlbokým nádychom som sa ponorila a plávala smerom nadol. Pod vodou bola tma ako vo vreci, otvoriť oči som sa ani nepokúšala. Len som plávala. Keď som napokon rukami našla dno, niečo sa zmenilo. Celá šachta sa zatriasla. Prudko som sa odrazila nohami a vyplávala. Pri pohľade nahor mi srdce vynechalo úder. Strop som zrazu videla veľmi jasne, priblížil sa. Z miest, ktoré som predtým považovala za záchytné štrbiny sa teraz liali prúdy vody. Týmto tempom tu ostanem pochovaná za pár minút. Len čo som dočiahla na najbližšiu riasu, odtrhla som ju a obmotala si ňou zápästie. Opäť som sa nadýchla a ponorila sa. Riasa

síce nežiarila tak jasne ako vo vzduchu, no dosť na to, aby som videla pred seba. Hľadala som popri stene, hocičo, čo by mi mohlo pomôcť. Čoskoro som bola nútená sa vynoriť, no znovu som sa nadýchla a zmizla pod vodnou hladinou.

Vtom mi prsty siahli do prázdna. Zažmurila som. Bola tam chodba. Vedľa vchodu do nej som uvidela hrdzavé koleso. Skúsila som ním pohnúť. Nič, ani sa nepohlo, akoby bolo len na okrasu. Uchopila som ho pevnejšie a z celej sily ním zamykala. Ušiel mi frustrovaný povzdych a s ním aj drahocenné bublinky. Nechala som koleso kolesom a vrátila sa nahor. Hladina vody medzitým poriadne stúpila. Strop bol asi štyri metre nad mojou hlavou a nezadržiateľne sa blížil. Tri a pol metra, tri. Mala som poslednú šancu na záchranu. Nadýchla som sa raz, druhý raz, s tretím som sa ponorila a smerovala hlbšie. Zaprela som sa nohami o stenu, ruky oblapila okolo kolesa a ťahala. Nech som sa snažila, ako som chcela, koleso sa nepohlo. V jedinom okamihu sa mi pred očami premietol celý život. Ja a Castival v parku, prvý deň v škole, babička, ako ma ukladá spať. „Sny majú veľkú moc“, vravievala mi, „to, čo si predstavíš sa môže veľmi rýchlo splniť. Spinkaj, moje výnimočné dievčatko.“

Akoby do mňa udrel blesk. Vyčistila som si myseľ a predstavila si šachtu, chodbu a koleso. Mysľou som ním otáčala. Predstavila som si ho ľahké, povolné, akoby vôbec nezhrdzavelo. Zacítila som pod rukami pohyb. Podarilo sa mi to! Rukami som kolesu pomáhala, točila ním s celou silou. Na stenách v okolí dna sa začali otvárať prieduchy. Spočiatku drobné škáročky roztvárali svoje smädné ústa a hltali litre vody. Uvoľnila som krčovité zovretie kolesa a nechala sa vyniesť na hladinu. Klesala, ďalej od fosforeskujúcich rastlín a bližšie k tunelu, mojej šanci na únik. Len čo som zacítila pevnú pôdu pod nohami, doslova som sa zvalila do chodby a dýchala. Nemohla som uveriť, aké som mala šťastie. Bola som vyčerpaná, telesne aj psychicky. Ešte nikdy sa mi nepodarilo takto využiť svoje schopnosti. Ležala som na chrbte a odpočívala. Napriek traumatickému zážitku som sa usmiala.

Po hodnej chvíli som sa prinútila postaviť sa. Zahľadela som sa do chodby. Tmavým a vlhkým miestam som sa obyčajne vyhýbala, no teraz som na výber veľmi nemala. Opatrne som vykročila vpred, kládla jednu nohu pred druhú, pridržala sa steny a svietila si na cestu malou riasou. Z ničoho nič som si uvedomila, že som prestala drkotať zubami. Vzduch v tunely sa nečakane oteplil, steny vyschli. Chodba sa skončila a ja som musela pri návale svetla prižmúriť oči. Dostala som sa do okrúhlej kamennej miestnosti. Zariadená bola jednoducho, bez okien, s jednými dverami, rovno oproti mne. Konečne, pomyslela som si, sa odtiaľto dostanem. Bez zaváhania som vyrazila vpred.

Bola som práve v polovici miestnosti, keď som začula mužský hlas s ironickým podtónom. „Tse, tse, takto mi zašpiniť koberec, že ti nie je hanba!“ Prekvapene som sa otočila. V kúte miestnosti sa o stenu opierala postava zahalená v plášti. „Pr...prepáčte,“ nešikovne som zachripela. „Prepáčim, čoby nie, aspoň nejaká zmena,“ odvetil cudzinec, „dokonca, ver či nie, ti pomôžem. Takto čoskoro dostaneš zápal pľúc.“ Luskol prstami a moje mokré oblečenie sa vysušilo. Nanešťastie, na vlasy nemyslel a ony mi ostali visieť popri hlave. „Dobre, v čom je háčik?“ spýtala som sa podozrievavo. Cudzinec vyzeral, že ho to hlboko urazilo. „To

nemôžem pomôcť človeku v núdzi?“ „Ani neviem, kto ste, prečo by som vám mala veriť?“ „Máš pravdu, som ja ale nezdvorilý. Volám sa Mortem. A pravdu si mala aj v tom, že niečo budem chcieť. Zahráme si hru. Ak vyhráš, môžeš odísť. Ak prehráš, zomrieš. Platí?“ „Mám na výber?“ spýtala som sa. „Nie!“ vyhrkol Mortem nadšene.

„Už je to dlho, čo som tu mal posledného návštevníka. Nikdy neviem, ako sa do mojej veže dostanú. Skrátka sa objavia, ja im pomôžem, zahráme si hru a zomrú. Mňa totiž nik neoklame,“ vystatoval sa Mortem a znenazdania sa na stole objavilo dvanásť fľaštičiek. „Pravidlá hry sú jednoduché. Vo fľaštičkách sú jedy, prvý najslabší, posledný najsilnejší. Silnejší je zároveň liekom na tie od neho slabšie, rozumieš? Takže, polku jedov si vezmem ja a polku ty,“ oznámil mi a schmatol všetky s párnymi číslami. „Naplníš pohár ty mne a ja tebe. Potom môžeš vypiť ešte jeden, na to máš nárok. Uvidíme, kto zomrie.“ Vzala som z jeho rúk pohár a premýšľala. Flakónik s číslom jedenásť som mu dať nemohla, inak by ma jeho jedy okamžite zabili. Potrebovala som protilátku. Čo teraz, čo teraz? Uvažuj! „No tak, už to máš?“ náhlil ma Mortem. Bol nedočkavý a istý svojou výhrou. V hlave mi skrsla absurdná myšlienka, ktorá by ale mohla zachrániť môj život. „Sekundu,“ odvetila som a do pohára si nenápadne vyžmýkala vlasy. „Tak na zdravie!“ zdvihol Mortem mnou podávaný pohár. Gesto som opätovala a vypila obsah svojho.

Žalúdok mi okamžite skrútilo. Cítila som bolesť, jed mi prenikal do tela. Zakrútila sa mi hlava. Načiahla som sa za fľaštičkou s číslom jedenásť, nemotorne ju odzátkovala a prehltla jej obsah. Telom mi prebehla ďalšia vlna nevoľnosti, klesla som na podlahu. Zazrela som, ako si Mortem zdvihol svoj protijed ku perám a vypil ho. „Jeej, to bola zábava. Ako sa to vlastne volá moja obeť?“ „Mortem,“ odvetila som cez stisnuté zuby. Bolesť už utíchala, keď sa sklátil na podlahu. „Nie,“ šepol. Došlo mu, čo som vykonala. Jeho vlastná protilátka ho požierala zvnútra. „Prosím, nie...v truhlici...číslo trinásť, prosím,“ dýchal ťažko. Nemohla som tušiť, či ma nepodvedie, no nemohla som ho ani nechať, nech umrie. Rozbehla som sa k truhlici a začala odtiaľ vyhadzovať veci jednu za druhou. Malú fľaštičku som takmer prehliadla. Mortema zvierali krčie. Opatrne, aby som nerozliala, som mu vyliala obsah fľaštičky do krku. Chvíľu sa nič nedialo, potom sa Mortem rozkašľal a prekvapene sa poobzeral. „Prečo? Vyhrala si.“ „Smrť si nikto nezaslúži, ani vy nie.“ Pomaly sa postavil. „Si naozaj dobrá. Zachránila si ma, som ti zaviazaný.“ „Potrebujem zachrániť svojho priateľa. Stopovacie zaklínadlo ma zaviedlo sem do tunelov. Musím sa odtiaľto dostať.“ „Rozumiem,“ luskol prstami a dvere sa sami od seba otvorili. Zbadala som za nimi tmú, lenivo sa prevaľovala zboka na bok. „Len choď,“ pobádal ma Mortem. Podišla som ku dverám a vkročila dnu. Začula som ešte Mortemove slová: „Veľa šťastia, Autorka.“

Vpadla som do jaskyne, priestrannej a dostatočne osvetlenej. Viedli z nej tri chodby. V jednej som stála ja, ďalšie boli po bokoch, spolu tvoriac písmeno Y. V strede jaskyne som zbadala podstavec so skleneným kvádom, vzadu stál kovový trón, napravo od neho stôl so stoličkou. Po jeho ľavej strane sa vznášal Castival. Ruky mal rozpažené, hlava mu spočívala na hrudi, oči zatvorené. Pri pohľade naňho som zabudla na akúkoľvek opatrnosť. „Cas!“ vykrikla som

a rozbehla sa k nemu. Nedočiahla som, skúsila som preto svoju nadprirodzenú silu. Predstavila som si, ako sa pomaly spúšťa dole, ale nič sa nedialo.

„Nebude to fungovať,“ ozval sa spoza mňa pobavený hlas. Obzrela som sa a zbadala ženu. Bola celá v čiernom, od číziem, cez plášť a rukavice po elegantný účes. „Kto ste? Čo odo mňa chcete?“ „Pre začiatok trochu slušného správania,“ odvetila neznáma. „Uniesli ste Casa. A ja mám byť slušná?“ vyprskla som. „Uznávam, neboli to najjemnejšie spôsoby, ale si tu, takže sa oplatilo.“ Vôbec som jej nerozumela. „Vy ste chceli mňa? Prečo?“ „Drahá, ty si zrejme neuvedomuješ, aká si dôležitá. Výnimočných je veľa, no ty si len jedna. Ovládaš silu myšlienky, to, čo si predstaviš, sa stane. Vieš, čo je toto?“ spýtala sa a doviedla ma k podstavcu v strede. „Sklo?“ spýtala som sa s pohľadom upretým na kváder. „Nie, to vo vnútri.“ Zahľadela som sa pozornejšie. Naozaj, vo vnútri sa vznášalo pero. Elegantné, s vyrezávanou rukoväťou a skleneným hrotom.

„Podľa legendy sa raz za tri generácie narodí dieťa- Autor. S láskavým srdcom, odvážnym duchom a poctivými úmyslami. Len ono sa môže dotknúť Pera a to, čo ním napíše, sa vyplní. A ty, moja, Autorka si. Takže teraz sa načiahneš, a tým Perom mi splníš moje želanie.“ „Ako viete, že som Autorka?“ spýtala som sa. „Môj test to potvrdil,“ odvetila s úsmevom. „Váš test..to vy? Mohla som umrieť!“ „Nemohla. A kebyže áno, znamená to, že nie si človek, ktorého hľadám,“ mykla plecami neznáma. „Keď urobím, čo chcete, pustíte nás?“ „Samozrejme, prečo nie?“ „Tak dobre.“ Natiahla som ruku smerom ku kvádru. Keď som sa ho dotkla, bolo to, akoby ma slabo kopla elektrina, no potom ten materiál povolil a ruka mi ním kĺzala ako nôž maslom. Oblapila som prstami rukoväť pera. „Skvele drahá, len tak ďalej,“ pobádala ma čarodejnica. Hneď, ako som vytiahla ruku z kvádra, schmatla ma za ňu a viedla ku stolu. „Dobre, piš: Strážkyne stratia všetku svoju moc.“ „Počkať, čože? Strážkyne sú večné, bez svojej moci zahynú,“ namietala som. Pero som pustila na stôl. „To neurobím!“ „Asi sme si nerozumeli. Ty urobíš, čo chcem, pretože inak na to doplatí tvoj priateľ,“ mávla rukou a z kovového trónu sa vyformovali ostne dlhé ako dlaň. Priamo pod Castivalom. „Dobre, dobre, len mu, prosím, neublížte.“ Schytila som Pero a chcela písať.

„Ruky preč!“ babičkin hlas sa rozľahol jaskyňou, rovnako ako vlna vzduchu, ktorú vyčarovala. „Odstúp, Sylvia. Vieš, že to nie je správne.“ „Ty mi nehovor, čo je a čo nie je správne,“ zavrčala a vrhla sa na babičku. Tá jej útok oplatila, ich súboj bol zmesou pohybov a svetla. Potom sa stalo niekoľko vecí naraz. Babička predstierala útok doprava, no v poslednej chvíli stočila zápästia a vír vetra odhodil Sylviu. Tá letela vzduchom a narušila silové pole, ktoré nadnášalo Casa. Videla som, ako padá. Babička si to všimla tiež a vyslala prúd vetra. Zachytil Casa a zložil ho na podlahu. Nestihla ale odraziť kovový osteň, ktorý sa na ňu rútil.

„Babyyy!“ zvrieskla som, no neskoro. Babička už padala na zem. Rozbehla som sa k nej, hľadela na osteň. Nevedela som, čo robiť. „Baby.“ Sylvia si kľakla ku mne, očividne bola v šoku. „To je tvoja vnučka? To nie... Chcela som sa len pomstiť tým naničhodným ženám, čo ma vyhodili zo školy. Vzali mi schopnosť. Trvalo mi večnosť získať nejakú späť. Zničili mi život. Toto som nechcela. Mrzí ma to mami.“

...ost... opalil ľad. Ak bola babička jej mamou, potom Sylvia... Babička sa nadýchla, videla som, aké ťažkosti jej to robí. „Zarina, chcela si vedieť pravdu o svojich rodičoch. Tu ju máš. Prepáč, že som ti klamala, chcela som ťa pred týmto všetkým chrániť.“

„Zarina, musíš to napraviť, hneď,“ naliehala cez slzy mama. „Ale ako?“ „Si Autorka, prosím, urob niečo.“ Prikývla som a rozbehla sa k stolu. Roztrasenou rukou som písala: Babička sa uzdraví. Ona ale stále krvácala. „Nefunguje to!“ vykrikla som. „Musíš si to predstaviť,“ zachrčala babička.

Nadýchla som sa a privrela oči. Nebolo ťažké predstaviť si babičku, jej obraz som mala vyrytý na viečkach. V mysli som videla, ako sa jej zranenie zatvára. Mláka krvi pod ňou mizla. Moja ruka písala sama od seba. Cítila som mágiu priam pretekať mojou myslou. Otvorila som oči. Pero jasne žiarilo a moja predstava sa plnila. Babička žila. Po lícach sa mi kotúľali slzy šťastia, keď som na pleci ucítila niečiu ruku. „Zarina.“ Otočila som sa a moje smaragdové oči sa stretli s dvoma jasnými zafírmí. „Cas,“ šepla som a objala svojho najlepšieho kamaráta. „Mrzí ma to, Cas, nebyť mojich tajomstiev, nebol by si v nebezpečenstve.“ „Nie, ty odpusť mne, nemal som sa správať ako somár,“ usmial sa na mňa tým srdečným úsmevom, ktorý som na ňom milovala. Potom som sa prepadla do tmy.